

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua Спецвипуск. Жовтень 2014

Кандидат у народні депутати України по виборчому округу № 165 від Конгресу Українських Націоналістів

ВОЛОДИМИР ТКАЧ

Державник. Інтереси держави, української нації, місцевої громади, родини у Володимира Ткача вищі від власних потреб.

Ерудована людина. Закінчив історичний факультет та аспірантуру за спеціальністю «Історія України». Працював в органах виконавчої влади на посаді начальника головного управління.

Патріот. Не вагається при визначенні пріоритетів. Вибрав один, єдино правильний напрямок – побудова національної Української держави.

Українець. Батько – галичанин із села Золота Слобода Козівського району Тернопільської області. Мати – гуцулка із села Космач Косівського району Івано-Франківської області.

Твердий в обстоюванні українських інтересів. Важким є шлях принципового політика. Володимир Ткач його долає, незважаючи на перешкоди.

Атлет. Дружить зі спортом. Грає у футбол, волейбол, теніс, шахи та ін. Не курить. Не зловживає спиртним. Популяризує здоровий спосіб життя серед молоді.

Творець. Постійно перебуває в пошуку та реалізовує нові проекти, якими можна привернути увагу українства до проблем нашої НАЦІЇ.

☑ 24 – під таким номером у виборчому бюлетені Конгрес Українських Націоналістів

ДО СВЯТА АРМІЇ БЕЗСМЕРТНИХ

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

14 жовтня, на свято Покрови, в День українського козацтва, наш народ відзначатиме 72-у річницю Української Повстанської Армії. Її більш ніж десятилітня боротьба є прикладом героїчного, жертовного чину в ім'я Незалежності України наших національних лицарів, для яких найвищою цінністю була Нація та її Самостійна Держава.

УПА постала в найкритичнішій для української нації час, коли їй реально загрожувало фізичне знищення в умовах збройного протистояння двох тоталітарних імперій – нацистської та совєтської. Виступаючи в обороні народу, за його широкої підтримки і без жодного сприяння іноземних країн, Українська Повстанська Армія за дуже короткий час сформувалася у багатотисячну військову потугу і стала на прю з окупантами.

Закінчення на 2-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ ДО НЕБАЙДУЖИХ

Володимир ТКАЧ,
голова Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Ось уже відгомоніли події на Майдані. Тепер ми живемо «по-новому». Але чи справджуються наші надії? Чи Україна стала демократичною? Ми самі вирішуємо своє майбутнє? Чи теперішні політики дотримуються обіцяного на Майдані? Вони стали відповідальними?

Щоб відповісти на ці запитання, нам необхідно пригадати, що призвело до того, що люди вийшли на вулиці.

Про причини нового суспільного зриву вже багато сказано-переказано. Проведено не одну сотню круглих столів – і загальнонаціональних, і скромніших на теле– та радіоканалах, в аудиторіях і студійних залах.

Але я хочу звернути увагу читачів на один із аспектів, який недостатньо, на мою думку, проаналізовано. Мабуть, тому, що він закладений глибоко в нашій підсвідомості і не є чимось дивовижним, а більше природнім. Це здатність до самоорганізації, як наслідок тривалої відсутності української державності.

Аналізуючи Євромайдан, дуже легко провести паралелі з нашим Середньовіччям, а саме XV століттям, коли за дніпровськими порогами виникло волелюбне поселення – Січ.

Тоді українці не мали своєї держави і йти за пороги їх змусили обставини, що склались на наших теренах. У кожного козака були свої причини іти на Січ. Але усі керувалися загостреним бажанням добитися справедливості. З часом ватаги бунтарів стали перетворюватись у військові загони, які почали боронити українські землі від набігів кочівників і знахабнілої шляхти.

А що Майдан? Люди вийшли на вулиці, коли зрозуміли, що влада їх не чує, а живе своїм життям. Вона стала для людей чужою – незалежно від регіону. Глобальна корупція, неможливість добитися правди, життя не за Законом, а по «понятіям» – це далеко не повний перелік причин, які спонукали сучасне українство шукати справедливості.

Формування загонів самооборони стало елементом порятунку від влади, яка опустила на голови мирних протестувальників кийки спецпідрозділів та закривала очі на діяльність «ескадронів смерті», що викрадали та катували людей. Різниця полягає лише в тому, що Січ розташована за порогами Дніпра, а Майдан – у самому серці України – Києві.

І, зрештою, Майдан переміг. Переміг дуже високою ціною – життями своїх найкращих синів та дочок – Небесної Сотні. Проте недолугі лідери опозиції, прийшовши до влади, одразу забули про обіцяне на «лобному місці». Більше вони на Майдан не повернулись, – державні справи не давали. Тим часом Майдан наповнювався бомжами, провокаторами та просто випадковими людьми. Це стало наслідком задуму компрометації українського символу. Нинішнім владоможцям уже не потрібний Майдан.

Події на Сході додали запитань. Провівши аналіз пережитого, на думку приходить старий вислів: «Кому війна, а кому мати рідна…» Численні «прорахунки» у плануванні операцій, відсутність належного озброєння, не раціональна мобілізація, нічим не обгрунтовані втрати військових, особливо – доля добровольчих батальйонів і, зрештою, трагедія під Іловайськом… Хто за це має відповісти? Хто повинен був ще в березні спростити тендерне законодавство на закупівлю озброєння та медикаментів? Це помилки, чи свідомий саботаж?

Якби не наша, вже вище згадана, здатність до самоорганізації, події в АТО складались би набагато трагічніше. Лише широкий волонтерський рух, особливо на початку операції, допоміг нашим військовим вистояти.

І ось нарешті вибори. Щось змінилося? Мало. Ті ж олігархи формують політичні бренди і успішно розкручують їх через приватизовані засоби масової інформації. Є маленьке нововведення. Зараз руками ЦВК ймовірних конкурентів прибирають уже на старті виборів. Як це зробили з Конгресом Українських Націоналістів. До такого не міг додуматись навіть режим Януковича. Його поплічники фальсифікували вибори на завершальному етапі – при підрахунку. А «по-новому» – не дають навіть спробувати себе на полі політичної дискусії.

Здавалося б, Революція Гідності змінила суди і там буде віднайдена бажана правда. Та де там! Уся судова гілка успішно перекваліфіковується на обслуговування нової влади, не нехтуючи, звісно, інтересами «попередників».

Хіба ми за це стояли на Майдані? А чи не зарано розійшлися по домівках?

ДО СВЯТА АРМІЇ БЕЗСМЕРТНИХ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Згодом військові стратеги багатьох країн світу вивчатимуть воєнне мистецтво УПА, як подиву гідне й безпрецедентне.

Армія без держави, створена силою безмежної любові синів і дочок України до рідної землі, завдяки беззаперечному патріотизму та героїзму українських повстанців понад десять років безстрашно боронила Вітчизну від ворога. Тисячі месників упали на полі бою за волю України, тисячі – загинули в катівнях і концтаборах, але смерть жодного з них не була даремною. Мрія вояків УПА здійснилася в серпні 1991 року, коли на руїнах російської імперії – СССР постала незалежна Українська Держава. Згадаймо всіх, хто віддав у боротьбі за волю України своє життя, загинув, визволяючи український люд із неволі, рятуючи його від потопу орди, вшануймо, схилившись у скорботі їхню світлу пам'ять – так завжди вклонялися подвигу національних героїв шляхетні люди, для яких найвищою цінністю була свобода.

Сьогодні ціною свого життя її захищають нащадки повстанців, мужні лицарі козацького роду, ставши на герць із російськими агресорами.

Звитяжці ідеї та чину, вони є прикладом для кожного з нас. З їхньої відваги й самопожертви ми черпаємо наснагу, зичимо їм невичерпної енергії та довгих літ життя.

Вітаю ветеранів УПА, всіх українців, а також наших щирих приятелів із Святом Покрови і Днем українського козацтва та 72-ю річницею Української Повстанської Армії. Зичу нам перемоги над ворогом, миру та успіхів у побудові квітучої та заможної Української держави. Нехай допоможе нам у цьому Всевишній!

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ВЕРХОВНІЙ РАДІ ПОТРІБНІ ТАКІ, ЯК ТКАЧ

Ми звертаємося до виборців 165-го округу, вболіваючи за майбутнє Української держави, яке вирішальним чином залежить від того, хто буде нею керувати. Гіркий досвід, коли біля державного керма опинилися люди, для яких Україна була лише територією для пограбування і торгів, зобов'язує нас бути пильними, особливо, коли йдеться про вибори. В українському парламенті не можуть бути ні зрадники і бандити, ні користолюбці, ні боягузи – «без хребта» і відваги, без чіткої громадянської позиції та гідності.

Тому коли Володимир Ткач вирішив балотуватися до Верховної Ради від Конгресу Українських Націоналістів, усі ми, а з нами тисячі наших однодумців, сказали: цей молодий політик повинен обов'язково бути в парламенті. По-перше, партія, обласну організацію якої він очолює, за свою більш ніж двадцятилітню історію жодного разу не дискредитувала себе ні угодовством, ні політичною корупцією. Позиція Конгресу завжди була безкомпромісною там, де йшлося про національні інтереси та честь України. По-друге, Володимир Ткач і є справжнім виразником тих ідеалів, які сповідує його партія, що він не раз довів. Його добре пам'ятають учасники Революції Гідності, які разом з Володимиром стояли на Майдані, цінують за принциповість, за правдиве, полум'яне слово. Він належить до покоління молодих патріотів, які не були у владі і мають амбіції довести, що й політика – не завжди брудна справа, а стає такою лише тоді, коли опиняється в брудних руках. А ставши депутатами, вони ніколи не зрадять своїм ідеалам, забезпечать реальну дію законів – і про боротьбу з корупцією, і про люстрацію, і про економічні реформи.

Звертаємося до виборців виборчого округу № 165 із закликом почути наше щире слово, прислухатися до нас і проголосувати за Володимира Ткача. Такі люди, як він, дуже потрібні Верховній Раді.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів,
Павло МОВЧАН, голова Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка,
Богдан БОРОВИЧ, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА,
Євген ЛУПАКОВ, голова Спілки офіцерів України,
Марічка ПЕТРОВА, голова Всеукраїнської ліги українських жінок,
Володимир ОМЕЛЬЧУК, голова Всеукраїнської громадської організації «Чесне слово»

ПОДВИЖНИКИ

«ЯКЩО НЕ Я, ТО ХТО?...»

Сучасна українська політика багата на нові імена. За роки незалежності України сформувалась плеяда молодих перспективних громадських діячів, які поступово перебирають на себе відповідальність за майбутнє держави.

У Тернопільській області одним із таких подвижників є голова місцевої організації Конгресу Українських Націоналістів – Володимир Ткач.

Володимир Ткач народився 1971 року в мальовничому галицькому селі Золота Слобода у селянській родині.

За одним із переказів село спочатку називалось Свобода – за чистолюбивий гонор місцевих жителів, а коли сюди переселились вихідці з Запорізької Січі – отримало новий поштовх у розвитку і згодом перейменовується у Золоту Слободу.

Є свої перекази і в родини Ткачів. Один із них говорить, що коріння їхнього роду тягнеться із Січі, де їхній предок у мирний час займався ткацтвом, а в часи негоди брався з зброю і йшов боронити рідний край.

По сусідству із господарством родини Ткачів проживав старенький дідусь Петро Бабій, який свого часу був вояком легіону Українських Січових Стрільців і брав участь у битві на горі Лисоня. Хлопчаки з вулиці заслуховувались розповідями «історичного діда» про перемоги українського війська, який перед черговою розповіддю закурював люльку пускав дим крізь пишні вуса і хитрувато наспівував: «Росія, Росія де твої сини? В Шибалині при долині усі полягли!..» Діти, можливо, до кінця не розуміли повного змісту того, про що їм намагався розповісти дід Бабій. Їм просто було цікаво. Але з часом дідова наука стала породжувати у хлопчачих голівках багато запитань до батьків, на які ті (враховуючи час та вік своїх нащадків) не могли дати відповідь.

А ще Золота Слобода славна тим, що тут відбувся Третій Великий (Демократичний) Збір ОУН на якому Романа Шухевича обрано Головнокомандувачем УПА. Багато золотослобідчан брали участь в охороні секретного заходу.

На розповідях про усі ці події і виростали місцеві хлопчаки.

Особливо помітну роль для першокласника Володі відіграла його перша вчителька Романія Петрівна. Вона всю себе віддавала дітям, жила навчальним процесом, який базувався виключно на національних традиціях. Такий був час. Чого не могли сказати словами, співали в піснях і патріотичних віршах.

Суттєво змінилася ситуація в середині 80-х. В загальнодержавних і місцевих газетах почали появлятись матеріали про злочини радянської системи, про боротьбу наших політв'язнів у таборах, на засланні та про рух шістдесятників.

Батько Володимира, Михайло, в цей час по передплачує понад двадцять періодичних видань – газет та журналів. Серед них: «Літературна Україна» і «Дніпро», «Сільські вісті» і «Літературная газета», «Вільне життя» і «Огонёк», «Дружба народів» та ін. Вони разом збирають витинки романів «Тріумф і трагедія», «Діти Арбата» та «Акваріум».

1987 року Володимир завершує Золотослобідську восьмирічну школу і продовжує навчання у Козівській середній школі №2. Особливо з нетерпінням він чекав на уроки історії, де вчитель Ігор Володимирович Гром'як на кожному занятті надавав йому «п'ятихвилинку» для повідомлення, що були роздобуті в пресі. Саме ці перші подихи правди, здатність називати, нарешті, речі своїми іменами заклали у юнака бажання бути серед тих, хто готовий взяти на свої плечі відповідальність за майбутнє української нації.

А ще Володимиру повезло із новим класним керівником. Саме Наталія Тарасівна Заричанська була першою в ті часи, хто не боявся говорити правду. Інколи це було емоційно, гостро. У її словах відчувався біль за те, що відбувалось навкруги. Як для простого вчителя, її фронтом протистояння із тодішніми реаліями став виховний процес. Саме у своїх учнях вона хотіла закласти усе можливе, на що вона здатна для того, щоб вони були кращими, чеснішими, стали патріотами свого краю і просто добрими людьми.

Взагалі цікава епоха – «Перебудова». Саме епоха. Хоча вона тривала кілька років, але її наслідки були настільки помітними, що, мабуть, ще будуть переосмислюватись не одним поколінням теоретиків розвитку держави.

Ще дев'ятикласником Володимир Ткач, як і більшість тодішніх юнаків, хотів бути військовим. Для того наполегливо готував себе. Бігав, займався на спортивних снарядах та прикладними бойовими мистецтвами. Вів здоровий спосіб життя.

У 1989 році, після успішного закінчення середньої школи, Володимир їде вступати до військового училища. Здає теоретичні екзамени та спортивні нормативи (підтягувався 25 разів на перекладині, 3 кілометри бігу за одинадцять хвилин) і несподівано для усіх пише разом із ще трьома хлопцями із Золочева рапорт про відмову навчатися. Військове училище містилося у Рязані (теперішня Російська Федерація). Хлопці, як і усі люди, відчували часи великих перемін і не хотіли служити в Росії.

Так Володимир повернувся до Тернополя. Поступивши на навчання в училище №9 (в інститут прийом документів закінчився), разом із двома друзями з цікавістю ходить слухати новини «до фонтана» в Тернополі. Там, після богослужіння, сходилися цікаві люди, які розповідали про те, що відбувається в країні та сусідніх областях.

У листопаді 1989 року його викликали у військкомат. Без жодного медичного освідчення (усі довідки були готові ще до військового училища) вручили повістку для служби у військово-морському флоті на три роки. Так Володимир Ткач потрапив на Тихоокеанський флот у четверту флотилію атомних підводних човнів.

Природньо, що у таких умовах людина особливо тягнеться до своїх – до земляків. А українців на Тихому океані вистачало. Окрім вихідців з України, ще були хлопці із Сибіру, інших республік СРСР та «Зеленого клину». Серед них знайшлись і однодумці, які під впливом нового часу намагалися внести своє слово в утвердження українських позицій.

Батько Володимира Ткача відправляючи посилки постійно загортав сало в газети «Тернистий шлях», «Вільне життя» та інші, в яких розповідалось про події в Україні. Це робив для того, щоб посилка не викликала підозри у відповідального офіцера. В кубрику хлопці клали просмальцьовану газету на білий папір та вичитували новини, про які неможливо було написати в листах. Особливе захоплення викликала інформація про знесення пам'ятників Леніну.

В цей же час в кубрики БЧ-5 (бойовий підрозділ) почав вчащати майор медичної служби Лук'янець (українець за походженням). Чомусь йому дуже хотілося поговорити із вихідцями із Західної України, зав'язував із ними дискусії. Найбільше хлопців зачепили майорові слова: «Ви в поляків були бидлом, а радянська влада повернула вам гідність». Такої наруги стерпіти Володимир Ткач і Валентин Самойлюк (друг зі Славути Хмельницької області) не могли. Тут від друзів діставалось і владі Польщі часів Пілсудського, і радянській, яка з міркувань «повернення гідності» винищила усю західноукраїнську інтелігенцію, а непокірних господарів запроторила в далекі Сибіри.

Лук'янець на усі аргументи молодих опонентів лише хитрувато посміхався.

Але якось Володимир на території морської бази зустрів давнього приятеля Сергія з Києва, з яким «перебував у карантині». Той в цей час служив на базі «секретчиком».

Сергій попередив Володимира, що на нього і ще кількох хлопців надійшли в «секретку» доноси. В тому числі, й від відомого вже майора. Він порадив «прикрити роти», щоб не було гірше.

Це вже було серйозно. Невідомо чим би усе закінчилось, якби не серпень 1991 року. Зловісна система рухнула. А з нею й усі загрози молодим патріотам. Тепер уже «секретчикам» було не до них.

Весною Володимир Ткач демобілізовується і повертається уже у зовсім іншу країну. 1992 року вступає на історичний факультет Тернопільського державного педагогічного інституту. Життєві історії привели вже досвідченого хлопця до фаху, який підсвідомо супроводжував його усі попередні роки.

Відчуваючи, що мало зробив для утвердження новітньої Української державності, Володимир Ткач шукає як себе зреалізувати з користю для незалежної України. Серед одногрупників знайшовся однодумець Олег Стефанишин з яким вони починають нову сторінку свого життя – політичну кар'єру.

Для початку хлопці стали активно спілкуватись із представниками УНА-УНСО. Приходили на зустрічі, їздили на вишколи, брали участь у масових заходах. Але згодом вони зрозуміли, що ідеї цієї організації не зовсім відповідають їхньому розумінню побудови політичної мапи України.

На початку 1993 року молоді історики зближуються із середовищем тернопільських художників та краєзнавців. Саме тут Володимир ближче знайомиться із Миколою Левчуком, чия мане-

Передвиборна програма

Революція гідності змінила Україну. Перед нами стоять завдання продовжити якісні зміни в усіх напрямках господарського та духовного розвитку.

I. Відродження духовної сили української нації

Ми пропонуємо стратегію духовного розкріпачення українського народу, повернення йому історичної пам'яті та національної гордості.

Настав час створити в Києві Пантеон Української слави, де будуть перепоховані славні сини України – Степан Бандера, Євген Коновалець, Симон Петлюра, Ярослав Стецько та ін..

II. Зростання економіки як матеріальної основи розвитку особистості

Перед нами стоїть завдання перейти від економіки „дикого капіталізму", в умовах якої національні багатства перебувають у руках кількох сімей, до соціально зорієнтованої економічної моделі.

Основний засіб впровадження соціально зорієнтованої ринкової економіки – це припинення грабування України олігархами, виведення коштів із офшорів і справедливий перерозподіл національного доходу через державний бюджет.

III. Боротьба із бідністю та безробіттям

Визначальною метою соціально орієнтованої ринкової економіки є досягнення високого рівня заможності для переважної більшості членів суспільства в умовах економічної свободи і на основі конкурентного устрою.

Забезпечимо збільшення заробітних плат, пенсій, стипендій та соціальних гарантій до економічно обгрунтованого рівня.

IV. Захист матері й дитини

Здоров'я та добробут матері й дитини стануть найвищими пріоритетами державної політики. Стабільне суспільство неможливе без існування міцної родини.

Суворе дотримання стандартів якості продуктів харчування та товарів. Контроль за вмістом фосфатних сполук у миючих засобах.

V. Боротьба із алкоголізмом та наркоманією

Алкоголізм та наркоманія винищують генофонд нації, призводять до деградації суспільства. Лише держава здатна покласти цьому край, залучивши ДО ЦЬОГО церкву та широкі кола громадськості.

VI. Відродження українського села

Відродження українського села можливе тільки в умовах грамотної державної політики підтримки та стимулювання. Селу потрібні не популістські гасла, а відродження сільгоспвиробництва, забезпечення людей роботою. Кооперативний рух необхідно повернути у село.

VII. Захист українців світу

Забезпечити активний захист Українською Державою прав українців, які проживають чи перебувають за її межами.

VIII. Зміцнення суверенітету України, створення позитивного іміджу держави на міжнародній арені та забезпечення національної безпеки

Україна повинна стати активним гравцем на міжнародній арені. Лише через жорстке лобіювання національних інтересів у міжнародних інститутах можливе досягнення миру на Сході України та повернення Криму. Ми можемо стати сильними. І ми ними станемо.

IX. Відновлення інфраструктури та відбудова господарства

Сприяння у виділенні коштів на капітальне будівництво водогону в Козові.

Завершення будівництва об'їзної дороги в Бережанах.

Особливої уваги потребує проблема ремонту очисних споруд міста Бережан.

Сприяння у завершенні будівництва Зборівської районної лікарні.

X. Право та правопорядок

Ми домагатимемось досягнення високих правових стандартів у галузі забезпечення прав свободи людини та громадянина.

Українські суди служитимуть Закону.

Українська міліція захищатиме громадян. Ми викоріними насилля із правоохоронної системи.

XI. Підтримка інститутів громадянського суспільства

Україна, яку ми вибираємо – це сильна демократична, соціально орієнтована держава. Відродження української нації – прагнення мільйонів українців.

Конгрес Українських Націоналістів оголошує мобілізацію найактивніших, патріотичних і харизматичних особистостей задля відродження української нації і піднесення Української держави. Хто борець – той здобуває світ.

Слава Україні! Героям Слава!

17 вересня 2014 року
Ткач В.М.

ра спілкування вабила його. Левчук був істориком за фахом, директором однієї із шкіл в Тернопільському районі. А особливо пан Микола був цікавий своїми розповідями про археологічні розкопки, які щоліта організовував у себе на батьківщині.

Так того не зауважуючи Володимир Ткач увійшов в середовище, яке полонило його на все життя, – націоналістичний рух, адже Микола Левчук, як з'ясувалось згодом, був одним із організаторів нової політичної сили – Конгресу Українських Націоналістів.

Студенти першого курсу починають брати активну участь у різних заходах КУНу, а восени того ж року їм запропоновано прийняти посвяту на вступ у члени націоналістичної організації, що вони й здійснили в жовтні до річниці УПА.

Особливо зворушливою для молоді став візит до Тернополя голови Конгресу Українських Націоналістів Слави Стецько. Людина-легенда на все життя залишила слід в умах молодих патріотів.

Саме в цей час при Конгресі почала формуватися молодіжна націоналістична організація «Тризуб» імені Степана Бандери».

Володимир з Олегом стають її першими керівниками. Але брак часу, оскільки вони ще навчались в інституті, не давав їм можливості повноцінно виконувати ці обов'язки. Організація це завдання поклала на більш досвідчених на той час політиків – Івана Суту та Євгена Філя.

«Тризуб» отримав нове дихання. Молодь дедалі більше висловлювала бажання ставати до лав спортової організації. Стати «тризубівцем» було престижно. Організація на той час виконувала ряд відповідальних завдань, а саме: охорона масових партійних зібрань і вишкіл молоді, участь у різних ритуальних заходах та популяризація через однострій та патріотичний запал українського націоналізму.

З 1995 року Греко-католицька церква почала запрошувати «Тризуб» для допомоги у проведенні Всеукраїнських Прощ у Зарваниці. Володимир Ткач стає комендантом табору, відповідає за проведення профілактичних заходів на території, прилеглій до святого місця.

На чолі обласної організації КУНу вже був молодий політик із Бережанщини Іван Гавдида.

У 1996 році для охоронних заходів «Тризубом» було задіяно майже тисячу його членства. В цей час організація стає однією із найпопулярніших серед молоді. Іноді на заходи не вистачало одностроїв, тому в стрій ставали у цивільному одязі. Забороняти це вже ніхто не наважувався.

Після закінчення інституту в 1997 році Володимир їде на роботу в Тернопільську ЗОШ №30 на посаду вчителя історії та правознавства.

З 1998 року, коли Конгрес ішов на вибори у складі Національного фронту, Володимир Ткач переходить виключно до партійної роботи і балотується по своєму (Козівському) району до обласної ради. Із п'яти прохідних місць Володимир займає шосте. До прохідного місця не «вистачило» буквально кілька десятків голосів.

У 1999 році Володимиру запропонували вступати до аспірантури. Він успішно здає вступні іспити та поринає «з головою» у наукову роботу. Їздить по архівах, бібліотеках, виступає на конференціях – примножує доробок своїх наукових публікацій.

Не полишає і політику, бере активну участь у акціях «Повстань Україно!» та «Україна без Кучми». Допомагає Іванові Гавдиді вишколювати Молодіжний Конгрес, працює в оргкомітеті зі спорудження в місті Тернополі пам'ятника Ярославу Стецьку.

На П'ятому Зборі КУНу Володимира Ткача обирають до Головного Проводу. Тепер доводиться їздити по партійній роботі не лише по області, але й по Україні. Харків, Одеса, Вінниця, Хмельницький, Донецьк – це далеко не вся географія поїздок.

У травні 2003 року Володимир Ткач стає заступником керівника виборчого штабу Віктора Ющенка в Тернопільській області з виборів президента України. Йому неодноразово погрожують по телефону. Переслідують у дорозі. З часом повільний психологічний тиск переріс у відверте залякування із загрозою для життя. Однієї лютневої ночі 2004 року зловмисники розтрощили авто Володимира Ткача. Але і це не зламало молодого політика. Коли почалась Помаранчева революція, йому було доручено відповідати за Тернопільський Майдан.

З приходом нової команди до влади Володимир потрапляє у виконавчі органи влади лише в кінці жовтня 2005 року. Не став «підганяти» попередницю, нехай знайде собі іншу роботу.

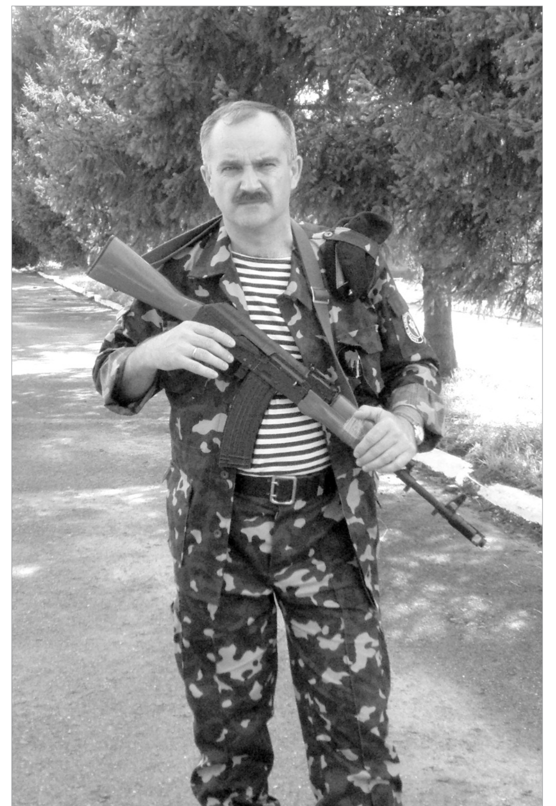
Ставши начальником управління аналітики та прогнозування внутрішньої політики облдержадміністрації, Володимир Ткач намагався діяти таким чином, щоб усі бачили, як можуть працювати націоналісти. Згодом реорганізовує управління в Головне.

2006 року Володимира обирають депутатом обласної ради. Того ж року ініціює створення оргкомітету по спорудженню в місті Тернополі пам'ятника Степану Бандері. Разом із заступником голови обласної державної адміністрації з гуманітарних питань Анатолієм Вихрущем починають роботи по вшануванню жертв Голодомору 1932–1933 рр. У планах – пам'ятник та Книга пам'яті. І це завдання під силу Володимирові. Потім буде меморіальна дошка Сидору Голубовичу, Книга пам'яті воїнів афганців «Обпалені війною» та багато інших проектів, якими нині пишається Тернопільщина.

Того ж року Володимир Ткач нарешті знаходить час, щоб одружитись. Дружина Оленка і Володимир доповнюють одне одного. Справжня націоналістична сім'я. Нині вони виховують двох синочків – Михайлика та Святославчика.

У 2010 році, після приходу до влади Партії регіонів, Володимира Ткача звільняють з роботи в обласній адміністрації, не запропонувавши нічого взамін. Так Володимир опиняється «на біржі». Новому керівнику області (Цимбалюк М.М.) не були потрібні патріоти, адже він вірно служив своїм господарям і виконував їхню волю.

Так життя заставило Володимира зайнятись підприємництвом. Він почав відшукувати та привіз в область групу екологічно безпечних товарів, а саме безпечні миючі засоби та безфосфатні пральні порошки.

У 2011 році Володимиру Ткачу запропонували адміністративну роботу у рідному Тернопільському національному педагогічному університеті імені Володимира Гнатюка. За результатами роботи за цей рік підрозділ показав один з найкращих результатів в Україні.

У 2012 року партія на Зборі висуває Володимира кандидатом у народні депутати України по 165 виборчому округу. Але брак коштів та недостатній організаційний ресурс не принесли очікуваного результату.

Володимир Ткач продовжує активну громадську роботу. Організовує в Тернополі та районах урочисті академії та пам'ятні вечори, присвячені героям національно-визвольних змагань. Домагається створення в Тернополі оргкомітету зі спорудження пам'ятника Романові Шухевичу.

Нові випробовування – зраду України Януковичем, як і більшість українців, Володимир зустрічає із гідністю. Уже з початку Євромайдану організовує членів обласної організації до роботи в Тернополі, а потім їде в Київ. Протягом першої половини грудня 2013 року очолює одну із змін пікету Кабінету Міністрів з боку вулиці Грушевського, а коли події набули відкритого протистояння – бере активну участь у спротиві на вулицях Грушевського та Інститутській.

Із початком анексії Криму Володимир Ткач з кінця лютого 2014 року разом із друзями з Тернополя та далекого зарубіжжя вишукує можливості допомоги українським морякам. А коли українська влада здала півострів, – допомагає переселенцям із числа патріотичної молоді та ветеранів національно-визвольного руху, які проживали в Криму.

На початку літа 2014 року Володимир Ткач, як голова обласної організації Конгресу, підтримує ініціативу однопартійця Андрія Лопушанського щодо створення військового вишкільного центру «Сагайдак», який постав на базі десантно-штурмової бригади в Хирові Львівської області.

Володимир усе свідоме життя присвятив роботі в ім'я утвердження сильної, європейської, соборної України.

Виходячи із життєвого шляху Володимира, його ініціатив та політичної твердості, приходимо до висновку – такі депутати потрібні нашому парламенту. Майдан змінив наших людей. Ми віримо, що тепер українці не обиратимуть кнопкодавів, яких подано в хороших обгортках, а обиратимуть патріотів, які своїм життєвим прикладом показали, що вони вміють і боронити свою Батьківщину, і бути ефективними менеджерами у формуванні європейського майбутнього.

Федір ПОЛЯНСЬКИЙ

ЧОМУ ПОТРІБНО ГОЛОСУВАТИ ЗА ВОЛОДИМИРА ТКАЧА

– Голова Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. Не бігає по партіях. Двадцять два роки є членом КУНу.

– Має досвід державного управління. Очолював головне управління з питань внутрішньої політики обласної державної адміністрації.

– Народився на території округу в селі Золота Слобода Козівського району.

– Має активну громадянську позицію. Ініціює проведення тематичних академій, бере участь у публічних масових заходах.

– Їздить з ідеологічними лекціями та виступами по свій Україні. Виступав перед мешканцями Харкова, Одеси, Донецька, Вінниці, Львова, Івано-Франківська, Чернівців та інших міст.

– У студентські роки був одним із ініціаторів створення дискусійного клубу «Діалог», науково-пошукового товариства «Обереги», спортивно-патріотичного товариства «Тризуб» імені Степана Бандери».

– Був активним учасником та співголовою у 90-х роках координаційної ради громадсько-політичних об'єднань Тернопільщини.

– Був головою молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів. Неодноразово проводив Всеукраїнські молодіжні табори.

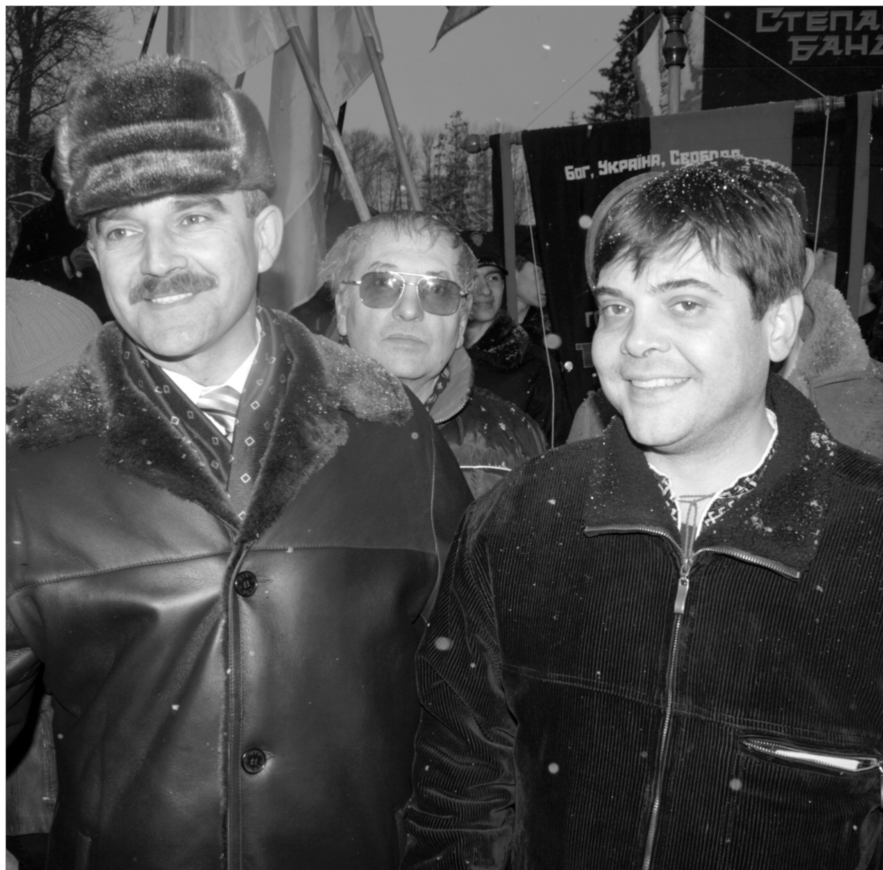
– Ініціював ряд гуманітарних заходів, які мали широкий розголос серед мешканців Тернопільщини. Був ініціатором створення оргкомітету зі спорудження в Тернополі пам'ятника Степану Бандері, меморіальної дошки Сидору Голубовичу та пам'ятника жертвам Голодомору 1932–1933 років.

– На даний час працює над впорядкуванням кімнати-музею Слави Стецько в місті Тернополі. Ініціював створення оргкомітету зі спорудження пам'ятника Романові Шухевичу.

– Веде активну роз'яснювальну роботу серед населення з питань ринку землі. Здійснює пошук українських інвесторів, які б могли сприяти створенню нових робочих місць, щоб повернути українців із вимушених наймів на заробітках.

– Був активним учасником Революції Гідності. Загалом на Майдані провів понад два місяці.

– Відповідальна людина. Коли дає слово – завжди його виконує.

Разом зі Степаном БАНДЕРОЮ (внуком) на відкритті пам'ятника Провідникові ОУН Степану Бандері

ПОЗИЦІЯ

«Такі політики запам'ятовуються справами»

Дарія ГУСЯК, зв'язкова Романа Шухевича, голова Всеукраїнської ліги українських жінок

Такі політики, як Володимир Ткач, запам'ятовуються не лише зовнішністю, але й справами. Знаю, що він був ініціатором спорудження пам'ятника Степанові Бандері в місті Тернополі, жертвам Голодомору 1932–1933 рр., є співавтором низки праць на національно-визвольну тематику.

Володимир Ткач належить до числа тих політиків, які не чекають від виборів до виборів, а постійною працею утверджують наші українські принципи. Його робота у Верховній Раді України лише збагатить наші здобутки на всеукраїнському рівні. За такими політиками майбутнє.

Володимира мають підтримати виборці 165 виборчого округу, бо він того вартий за професіональними і людськими якостями.

І головне – не зрадить!

І ОЖИВЕ ДОБРА СЛАВА, СЛАВА УКРАЇНИ

Іноземці про Україну і українців у XVIII столітті

1704 р. Жан Валюза, французький дипломат, написав звіт про свої зустрічі з І.Мазепою: "Гетьмана І.Мазепу дуже шанують у Козацькій країні, де народ вільнолюбивий і гордий і не любить, щоб хто-небуть панував над ними… Розмова з цим володарем (Мазепою) була дуже приємною, він має великий досвід у політиці й, на відміну від московитів, стежить і знає, що діється в інших країнах. Він показував мені свою збірку зброї, одну з найкращих, що я бачив у житті, а також велику бібліотеку, де на кожному кроці видно латинські книжки… Мова його добірна і чепурна, щоправда, коли розмовляє, бо більше любить мовчати та слухати інших".

1710 р. Ю.Юст, данський посол, дивувався, що "…не лише українська шляхта, митрополит, а й ченці Києво-Печерської лаври мали високу освіту та культуру, європейську поведінку і розмовляли бездоганною латиною", і не вірив своїм очам, бачачи письменних селянок… «Мешканці України живуть у добробуті і багато співають. Вони купують і продають усякого роду крам, не платячи жодних податків, крім невеликого -- до гетьманської скарбниці. Вони мають необмежену волю займатися, яким хочуть, промислом… У місті Немирів найбідніша хата, о небо, чистіша за найбагатший палац у Москві. Місто Кролевець велике, вулиці гарні, таких я ніде не бачив у Московщині, будови імпозантні, добре, з мистецьким смаком збудовані і дуже чисті, а не такі, як у Московщині".

1711 р., 16 червня. Ю.Юст писав: "У козацькій країні всі благоденствують і всі живуть у розкоші, вони у всьому чистіші й чепурніші від московитів, а старшина – це розумні й виховані люди… Загалом життя в Україні зовсім інше, як у Московщині, і краще".

1712 р. Ю. Юст свідчив, що в кожному селі в Україні була школа, і здивовано писав, що бачив в українських селах звичайних селянок, які йшли до церкви з молитовником у руках.

Prof. J.Robert. "La Mondo Slave": "Українська нація починається від Кубані і закінчується в Карпатах. Вона простягається через Буковину аж до північної Угорщини, межує з волохами і уграми. Українці є європейці в протилежність москвинам, які є монгольського походження, а українці походять від арійської групи європейців"

1747 р. Ф.Ґаґедорн, німецький поет: "Козацькі думи можуть змагатися з найкращою французькою та іспанською поезією".

1769 р. Й.Ґ.Ґердер, німецький письменник, дослідник, етнограф, записав у своєму щоденнику: "Україна стане колись новою Елладою (Грецією): прекрасне положення цього краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля, колись прокинуться… і постане велика, культурна нація, і її межі простягнуться від Чорного моря, а відтіля ген у далекий світ" (60, 158).

1768–1776 рр. Карло Хоєцький, польський шляхтич, полонений російськими військами і через Україну відправлений у Сибір, у своїх спогадах писав: "По дорозі в Сибір ми зупинилися в Ніжині. Мешканці дуже людяні… поводились з нами чемно і ласкаво… Переганяли нас на санках, кидаючи нам хліб житній і пшеничний та гроші. Ми були глибоко зворушені людяністю цього народу… Зовсім інше ставлення до полонених виявилось у московских селах, коли ми перетнули україно-російський кордон. Це населення різко відрізнялося своїми звичаями від українців. Коли ми в'їздили до московського села, то майже всі жителі збігалися дивитись на нас, як на видовище, вони насміхалися з нас, кидали в нас снігом, грудками…" (60, 161).

Франсуа Массон, француз, служив у московському війську (1762–1807), потім написав "Секретні спогади про Росію", де пише: "Нація козаків зменшується через тиск на неї Росії. Хіба що якась щаслива революція позбавить її ярма… Дехто вважає їх ледве не росіянами, одначе козаки не мають нічого спільного з росіянами… Вони в усьому цілком відмінні: вони вигадливіші, чесніші, менше звиклі до рабства, а рабство їх ще не цілком споганило… Козаки не мають нічого спільного з московитами, за винятком грецької релігії та зіпсованої москвинами слов'янської мови".

1787 р. Васілій Зуєв, російський вчений, подорожував Україною: "На Харківщині нарід своєю мовою, одягом і звичаями зовсім відмінний від росіян. Хати дуже розлогі, всі будови дерев'яні, вимащені зовні глиною і вибілені, всередині хат дуже чисто… Земля на Харківщині дуже родюча, куди поїдеш, скрізь багато різного збіжжя, а далі або баштани, або овочеві садки" (60, 178).

1795 р. Лист французського посольства до міністра закордонних справ 24.12.1795: "Поборюючи Московщину, треба обов'язково враховувати силу України. Колись незалежна, вона не забула ще, чим вона була. Незважаючи на деспотію Московщини, яка душить все українське, ця козацька нація є і далі вільнолюбна. Це був би смертельний удар по Московщині, якщо б Україна знову стала незалежною. Тоді вона відіграла б головну роль у визволені всіх народів, що тепер стогнуть в московському ярмі".

1796 р. Й.Енгел, автор першої (в Європі) наукової історії України писав: "Україна є граничним муром, що стоїть між культурною Європою і нецивілізованною Азією. Вона є воротами, через які багато азійських орд пробували вдертися до Європи. Вже з одної цієї причини вона заслуговує на увагу…Але як це сталося, що ці горді, вільні козаки опинилися в московському ярмі? Яким чином москвини змогли накласти кайдани на козаків – націю, що була пострахом для Туреччини, Польщі і татар? Як сталося, що місце вільно обраного гетьмана зайняв московський губернатор? Історія козаків мала великий вплив на історію Польщі, Швеції, Трансільванії. Історія козаків багато чого вчить. Треба геніального пера, щоб те все належно описати…".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Замовлення №
Наклад 5 000 примірників

Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9